

Колко често като дете, той е гледалъ презъ премрежени клепачи кандилото и колко много се е радвалъ на иконата! И кой знае защо тая игра на зарѣщето кандило му докара нечакана радостъ. Тѣй мило, драго му стана, та мисълъта, че е уволненъ — потъна въ сѣнката на нощъта.

Иконата въ къщи съ запаленото кандило изпълваше стаята съ нѣщо вълшебно, което дава вѣра, което разтушава и осмирява.

Миналото сѣкашъ се събра въ една въздишка и Павелъ отдъхвайки усѣти, като че падна отъ него нѣкакъвъ тежъкъ товаръ. И когато си отдъхна и се огледа наоколо въ здрача долови, че го погали празниченъ лѣхъ отъ къмъ раклата. Върху раклата бѣха настивя-